

Віра НАНІВСЬКА,
голова Правління
“Колегіуму Анни
Ярославни”, директор
“Політичної школи
Віри Нанівської”

ДОШКУЛЬНА Й ПРИНИЗЛИВА ОСОБЛИВІСТЬ УКРАЇНИ В ТОМУ, ЩО УВЕСЬ СВІТ УЖЕ ЗВИК ДО НАШИХ БЕЗКІНЕЧНИХ ПОЛІТИЧНИХ КОНФЛІКТІВ І ПРОТИСТОЯНЬ, ЯКІ НЕ ДОПОМАГАЮТЬ ПРИЙТИ ДО ЯКОГОСЬ РОЗУМНОГО РІШЕННЯ. УСЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ АБО ВИБОРАМИ, АБО РЕВОЛЮЦІЯМИ.

... Гостре завдання, яке стоїть зараз перед нами – **встановлення демократичного порядку здійснення влади.**

Що це означає? Проілюструю на одному прикладі.

Ще жодного разу в новітній історії України не було так, щоб уряд, у тому числі нинішній (А.Яценюка), взяв і виконав у повній мірі Коаліційну угоду, підписану в парламенті.

Вдумайтесь у суть сказаного: всенародно обраний парламент визначається з більшістю, вона складає та підписує Коаліційну угоду, потім ця ж більшість призначає уряд, який має цю угоду виконувати. І, повторимось – **ще жодного разу уряд, у тому числі нинішній, не взяв Коаліційну угоду в роботу, як свою абсолютну рамку, програму, операційний план.** При тому, що **головне завдання уряду – виконати Коаліційну угоду.**

Сьогодні власні дії й рішення влада не приймає як остаточні. Коаліція – то є, то ніби її немає. І це, передусім, пов'язано із Коаліційною угодою. І народні депутати, і парламентські партії перш за все думають про наступні вибори – загроза виборів цілком реальна, адже українці дуже не задоволені діями усіх гілок влади. За таких умов найкраще виглядати можна лише в амплу опозиціонера.

Україна повторює системну помилку: **відсутність обов'язкової роботи уряду по виконанню Коаліційної угоди призводить до того, що коаліція у парламенті робиться нестабільною.** Партії починають думати, як їм втриматися “на плаву” без результатів роботи уряду.

Ось чому **від того, наскільки уряд розуміє, що він є абсолютно підзвітний парламенту, прозорий з точки зору контролю – залежить і сила коаліції.**

Відповідно, якщо він підзвітний, то перше, його роботу видно, по-друге, якщо є помилки, то вони виправляються,

а по-третє, ця робота не залежить виключно від персоналій прем'єра чи міністрів – а лише від налагодженого механізму роботи владної системи.

І тільки тоді виборці розуміють, що у влади є план, є дії і є поступ.

Якщо такого зв'язку уряду і парламенту немає, то це означає, що для розвитку країни нічого не робиться. При цьому корупція не зменшується, розмови про те, як крадуть, щораз множаться.

Тому й виборець, і влада мають бути зацікавлені у тому, щоб уряд був дисциплінованим і підзвітним парламенту, а також системно і точно виконував положення Коаліційної угоди, як план своєї діяльності.

І ніяких індивідуальних програм, що *не* випливають з Коаліційної угоди, у жодного з міністрів не може бути.

Так само, і прем'єр-міністр не може мати *свою власну*, паралельну програму дій.

Бо це і є той хаос та махновщина, які руйнують спроби запровадити демократичну систему державного управління.

Останнє, про що в цьому прикладі хотілося сказати – це постійне переписування текстів Коаліційних угод.

Хіба вони при цьому докорінно змінюються змістовно? Хіба враховуються причини невиконання попередньої Угоди? Ні. Натомість процес підписання стає таким собі майстер-класом з політичного кокетування та торгів. Замість того, щоб створити систему, у якій Коаліційна угода не може бути невиконаною, наші політики переписують текст наперед відомо невиконуваної угоди.

Зрештою, час змінити дискурс про реформи в Україні – від загально відстороненого до персонально включеного.

Іншими словами, актуальною стає персональна спроможність політика до управління реформами.

<http://www.pravda.com.ua/columns>